

Helsingør (Høst) udtalte sig med Hensyn til Spørgsmaalet om Maalingen af Hunde. Det forekommer mig, at det ikke saa ganske passer sig i en Lov at give nærmere Bestemmelser om, hvorledes Administrationen eller de kommunale Myndigheder eller Politiet skal ordne det Spørgsmaal. Det retter sig jo nok, og vil en Mand ikke møde med sin Hund og lade den maale, ja, saa sætter man den til den høieste Udgift, saa kommer han nok med Hunden, der er ikke Noget i Veien. Derved tror jeg ikke bevirkes nogen Banfælsighed, og hvad angaar Fjogdens Stilling dertil, har jo Fjogden ikke Noget at gjøre med, om hvorvidt Hunden er over eller under de 16 Tommer, thi han faaer jo opgivet den Sum af Myndighederne, hvorfor han skal gjøre Udpantning. — Hvad der er udtalt af det ærede 3die Medlem for 10de Kredts (Naben) med Hensyn til § 9 skal jeg ikke komme ind paa, da det allerede er bleven omtalt af flere af de Herrer; men da det ikke er nogen bestemt Regel, der gives her, men kun en Vicents til Kommunalbestyrelserne, tror jeg ikke, at der er nogen Misforstaaelse derved. Skulde det, naar en Kommunalbestyrelse nedlagde Forbud mod Tævehundene bagefter vise sig, at det var uheldigt, kan det jo blot gjøre det om igjen; det er det Hele. Det har ikke meget at sige. Hvad angaar det, som det ærede Medlem fra Fyn (Griffen) omtalte med Hensyn til § 6 om Tævehunde, da er jeg riagtignok ikke af samme Mening som han. Naar jeg holder en Hund i Vænke, er den afgiftsfri, den staaer for at gø i Gaarden, at ingen Fremmed skal komme der; men naar jeg bruger den til at kjøre med paa Veiene, saa tager jeg, kort sagt, Nytte af Hundene, og derfor maa jeg betale. Min Opfattelse i det Hele af Sagen er altsaa den, at jeg med al Anerkjendelse af de imaa Indvendinger, som ere gjorte fra flere Sider, vilde ønske, at de Herrer, der ville komme frem med dem, kom med dem hurtigst muligt eller helst lod dem blive horte, saaledes at vi kunde faae Lovforslaget gjenneført i denne Samling. Jeg kan i hvert Fald stemme for det, som det er.

Juristsministeren (Mellermann): Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede Taler yttrede, nemlig at det forekommer mig, at Sagen er kommen saa vidt, at det vilde være meget uheldigt, om vi ikke kom til en Ordning af den i denne Samling, og jeg synes derfor ogsaa, at det maatte kunne undgaaes at lade Loven gaa til Udvalg, idet de Herrer, der ønske at stille Ændringsforslag, maatte kunne gjøre det uden gjennem Udvalg. Det er ikke min Mening, at der

fler ikke skulde kunne stilles Ændringsforslag til Forslaget, tværtimod, jeg tror, at Størstedelen eller en stor Del af de Bemærkninger, der ere gjorte her, næppe fordi de gav sig Udtryk som Ændringer til Forslaget, vilde berede det nogen egentlig Banfælsighed. Det vigtigste af de Spørgsmaal, der ere fremkomne og den vigtigste Indvending er med Hensyn til Bestemmelsen i § 2 om Hundeskatten i Kjøbstæderne. Det er egentlig det vigtigste af de her reiste Spørgsmaal, og det er det eneste Punkt, hvor der maaste vil reise sig nogen Banfælsighed; thi det vil ganske vist se uoget underligt ud, at medens man har en ved Loven selv fastsat Hundeskatt i Kjøbenhavn og paa Landet, der saa i Kjøbstæderne skal være et Spillerum for Kommunalbestyrelserne i saa Henseende. Jeg antager egentlig ikke, at det saa meget er Satterne, der vil fremkalde Banfælsighed, hvis Sagen skulde komme til det andet Thing, en Forhøielse af dem kunde man maaste nok blive enige om; men det staaer for mig saaledes, at det vilde se lidt underligt ud, om der skulde bevares en Ret for Kommunalbestyrelserne i Kjøbstæderne til at fastsætte Afgiften efter et Skjøn, en Ret, som man derimod ikke indrømmer Kommunalbestyrelserne i Kjøbenhavn og paa Landet. Ændringsforslag i Retning af at sætte Afgiften for Kjøbstæderne op, antager jeg ikke ville lægge Forslaget afsjorende Hindringer i Veien. Endnu mindre antager jeg, at det vil blive Tilfældet med en mulig Forandring af § 2 i Slutningen, hvor der tales om hvem Afgiften tilfalder. Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde berede Forslaget store Banfælsigheder, om man vilde vende tilbage til den bestaaende Lovgivning. Denne gaar jo nemlig ud paa, at Politikassen faar 2 Kr. af Afgiften pr. Hund, medens det Dvrigt tilfalder Kommunens Kasse. Altsaa den eneste Ændring, der skulde foretages i Lovforslaget, skulde være den, at naar der staaer: Afgiften tilfalder Kommunens Kasse, maatte der tilføies med Undtagelse af 2 Kr. pr. Hund, hvilket Beløb tilfalder Politikassen. Det er vist nok ikke nogen Ændring, der kan tillægges stor Vægt. Jeg tror heller ikke, at den i praktisk Henseende har noget saa Overordentligt at sige, thi naar man undtager Duceurerne ganske vist, ville alle de andre Udgifter, der kunne paahvile Politikassen, kunne skaffes dækkede paa anden Maade. Jeg maa her gjøre de Herrer Medlemmer opmærksomme paa § 16 i Lov af 4de Februar 1871 om Politiet udenfor Kjøbenhavn, hvori det hedder, at hvorvidt noget til Politiet med udgivet Beløb bør afholdes af Kommune-kassen, Politikassen eller Amtsrepartitions-